

Consell Tributari

Expedient: 229/4

El Consell Tributari, reunit en sessió de 27 d'abril de 2005, coneixent del recurs presentat pel Sr. F.J.L.S., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. F.J.L.S. interposa recurs, en data 2 de maig de 2003, contra la provisió de constrenyiment, referència EX-2003-6-06-...dictada per a exigir el pagament de l'impost sobre activitats econòmiques meritat per l'activitat d'advocat en el local en el c/ ..., núm. ..., 1r 1a, en l'exercici 2002, d'import total 587,25 euros, inclosos recàrrecs i interessos, i al·lega que en data 29 de juliol de 2002, amb anterioritat al venciment del termini de pagament en voluntària, i seguint els indicacions que consten en el revers del rebut que li fou remès per a efectuar el dit pagament, facilità a l'operador del telèfon municipal 010 el número de la seva targeta de crèdit Visa a fi de satisfer l'impost, ignorant que no s'hagués realitzat l'ingrés, ja que l'Ajuntament no li ho comunicà, per la qual cosa sol·licita l'anul·lació del constrenyiment. Facilita el número de la seva targeta Visa perquè s'efectuï el càrrec del deute sense recàrrec i interessos, i sol·licita la suspensió del procediment, a efectes del qual presenta un document firmat per dos particulars com avaladors solidaris del deute constret.

2.- En data 16 d'octubre de 2003, l'interessat presenta recurs contra l'ordre d'embargament del seu compte pel deute indicat, en el qual reitera les al·legacions esmentades en el seu anterior recurs i manifesta que la retenció s'ha efectuat abans que transcorregués un mes des que se li notificà la provisió d'embargament en data 1 d'octubre de 2003, termini dins del qual es podia recórrer, per la qual cosa s'ha prescindit del procediment legalment establert. Així mateix, al·lega que en el recurs

contra la provisió de constrenyiment sol·licità la suspensió de l'acte impugnat i aportà garantia respecte d'això.

3.- En data 16 de novembre de 2003, l'interessat impugna la provisió d'embargament núm. EB-2003-6-20-..., practicada pel càrrec esmentat, i reproduïx els mateixos arguments dels seus anteriors recursos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- El recurrent, al mateix temps que sol·licita l'anul·lació de la via de constrenyiment i dels embargaments efectuats, demana també que se li carregui de nou l'import de la quota que es deu, sense recàrrecs i interessos, en la targeta Visa. Aquesta sol·licitud, no obstant això, no es pot atendre perquè fer-ho suposaria interpretar que el pagament ulterior, si escau, s'efectuaria encara en període voluntari, i això no és admissible. La idea que subjacent en l'al·legació del recurrent és que, quan el deute es pretén satisfer telefònicament amb targeta de crèdit, i el càrrec en el compte associat a la targeta no es produeix per falta de l'autorització necessària de l'entitat encarregada d'atorgar-la, el pagament efectiu ulterior, en cas que es produeixi, s'ha de retrotraure a la data en què s'efectuà la trucada telefònica. Però això no és així.

La possibilitat d'utilitzar targetes de crèdit com a mitjà de pagament està prevista en l'ordenança fiscal general des de 1997. L'ordre del Ministeri d'Economia i Hisenda de 25 d'abril de 1997, dictada a l'empara de l'art. 77.2 del Reglament general de recaptació, modificà l'ordre anterior de 15 d'octubre de 1992, per a incorporar entre els mitjans de pagament admissibles per a satisfer en efectiu els deutes tributaris, les targetes de crèdit (i també de dèbit), i estableix per a aquests casos el moment de pagament i alliberació dels obligats tributaris. En particular, el nou punt 5 de l'apartat tercer de l'ordre de 15 d'octubre de 1992 estableix: "Quan l'ingrés s'efectuï mitjançant targetes de crèdit o dèbit, l'entitat que presta el servei de caixa, una vegada autoritzada telemàticament l'operació, ha de validar el corresponent justificant d'ingrés en el qual ha de consignar la data i l'import del pagament per tal que, per una banda, el deutor quedi alliberat davant la Hisenda pública des de l'esmentada data i per l'import citat i, per l'altra, l'entitat prestatària del servei quedi obligada davant la Hisenda pública".

Queda clar que aquesta disposició es refereix als casos en els que el pagament s'efectua per mitjà de les entitats de dipòsit col·laboradores que presten el servei de caixa, però no sembla que res impedeixi considerar que l'efecte alliberador,

perquè d'això es tracta, es produeix de la mateixa manera quan el pagament s'efectua amb targetes de crèdit (o dèbit) directament davant les caixes dels òrgans de recaptació. És a dir, per tal que es produeixi l'alliberament del deutor és necessari que l'entitat corresponent autoritzi la transacció, autorització que confirma la transferència efectiva des del compte associat a la targeta (el càrrec) al compte de l'Administració (l'abonament), i que autoritza el pagament mitjançant el justificant corresponent, que s'entrega al deutor simultàniament a l'autorització.

Segon.- Ara bé, el cas present no s'ajusta a les citades previsions per la senzilla raó que el pagament, si bé es pretén fer amb targeta de crèdit, no s'efectua de manera presencial, sinó a distància, per mitjà de comunicació telefònica. Es tracta d'una modalitat de pagament dirigida a facilitar el compliment de les obligacions tributàries que, no obstant això, no es preveu en l'ordenança fiscal general, malgrat ser habitual ja fa uns anys. El principal problema que comporta aquesta modalitat de pagament respecte de l'anterior és, precisament, la manera de determinar el moment del pagament i, sobretot, de l'alliberament del deutor.

Tot i això, en absència de regulació específica, s'ha d'entendre que l'alliberament del deutor es produeix també amb l'autorització de l'entitat encarregada d'atorgar-lo, independentment del moment en què es produeix la transferència efectiva (malgrat que acostumi a ser simultània), quedant aleshores l'Administració obligada a remetre al contribuent el justificant de pagament datat el dia de l'autorització.

L'estructura funcional de les targetes de crèdit (i dèbit) com a mitjà de pagament correspon, doncs, a una transferència de crèdit, de manera que si per falta d'autorització la transferència no es produeix, el pagament no s'efectua i el deutor queda obligat a satisfer-lo. La disponibilitat de la targeta de crèdit (i dèbit) no és un acte de pagament, sinó que ho és, en el seu cas, la transferència efectiva que genera.

Tercer.- D'altra banda, és responsabilitat de qui utilitza la targeta de crèdit (o dèbit) assegurar que disposa de crèdit (o saldo) suficient per a efectuar el pagament, així com comprovar que la transferència ha estat acceptada amb càrrec a la targeta, sobretot quan es tracta d'una obligació tributària que compta amb un termini improrrogable per a efectuar l'ingrés en període voluntari. No es pot exigir cap responsabilitat a l'Ajuntament, ni cal impugnar el procediment de constrenyiment, pel fet que l'entitat corresponent no hagi comunicat a l'interessat la no autorització de la

transferència, i més quan, com en el present cas, la trucada al telèfon 010 es produí el 29 de juliol de 2002, i el 31 de juliol següent, és a dir, dos dies després, finalitzà el període voluntari de pagament, data en la qual, segons resulta de l'expedient, l'Ajuntament tingué constància que no s'havia autoritzat l'operació, per la qual cosa si es produís la comunicació que pretén el recurrent s'estaria donant lloc a una ampliació del període voluntari de pagament no prevista per la llei, que ans al contrari estableix l'inici del període executiu, amb la consegüent meritació de recàrrec i interessos, de manera immediata al venciment del període voluntari sense que l'ingrés hagi estat efectuat. Com que no es pot produir la dita ampliació del termini voluntari, encara que el recurrent hagués estat advertit de que no havia pagat el deute tributari, la dita comunicació s'hauria produït una vegada iniciat el període executiu i meritat el recàrrec de constrenyiment i els interessos de demora.

Quart.- Sobre l'al·legació de suspensió, cal dir que l'article 14.I, de la Llei 39/1988, reguladora de les hisendes locals, estableix la possibilitat de suspendre l'execució de l'acte impugnat mentre duri la substanciació del recurs de reposició aplicant el que estableix el Reial decret 2.244/1979 i en el Reial decret 391/1996, d'1 de març, relatiu al recurs de reposició previ a l'economicoadministratiu i al procediment en les reclamacions economicoadministratives. Així mateix, la suspensió de l'ingrés del deute tributari en cas d'interposició de recurs es preveia també en l'article 30 de la Llei 1/1998, de drets i garanties dels contribuents, sempre que s'aportessin les garanties exigides per la normativa vigent. Tal normativa es concreta en aquest cas en l'article 103 de l'ordenança fiscal general de l'Ajuntament vigent en l'exercici 2003, en el qual l'interessat interposà el recurs contra la provisió de constrenyiment i sol·licità la suspensió de l'ingrés acompanyant-hi l'aval solidari de dues persones, el precepte del qual admetia, per a deutes inferiors a 601,01 euros, garantia consistent en aval personal i solidari de dos contribuents de la localitat que tinguessin solvència reconeguda. I segons estableix l'article 75 del Reial decret 391/1996, d'1 de març, pel qual s'aprova el Reglament de procediment en les reclamacions economicoadministratives, al qual es remet la Llei 39/1988, ha de quedar automàticament suspesa l'execució de l'acte administratiu impugnat des del moment en què l'interessat ho sol·licita i aporti garantia bastant conforme a les normes del present article. Per això, en aquest cas era procedent la suspensió de la provisió de constrenyiment impugnada, sense perjudici de la comprovació que s'hagués pogut efectuar sobre la suficiència de la garantia aportada, de

conformitat amb el procediment establert en el citat article 75 del RD 391/1996 i la resolució d'1 de juny de 1996 de la Secretaria d'Estadística d'Hisenda.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part els recursos interposats contra les provisions d'embargament; ANUL·LAR els embargaments efectuats pel deute de referència; RETORNAR les quantitats indegudament ingressades amb els interessos corresponents; DESESTIMAR el recurs contra la provisió de constrenyiment; AIXECAR la suspensió de la provisió de constrenyiment, i PROSEGUIR el procediment de constrenyiment.